



JOSEPH JOHANSSON OCH HANS HUSTRUL  
I DERAS HEM I NEW YORK.  
FOTO 1947.

Joseph Johansson, född i Svenstorp den 21 juli 1887 biträdde efter slutad folk- och fortsättningsskola i arbetet vid gården, men hade föga intresse för den sortens arbete. Härom skriver han i ett brev: "Svenstorp har inga glada minnen för mig. Det var hårt arbete, sköta kreaturen, ut i skogen om vintern och hugga träd, klyva trinner under våren på vedbacken, laga gårdsgårdar före vallsläppningen, och om somrarna var det att plocka sten på trädet".

Mera intresse hade han att hjälpa målarmästare Theodor Bergstedt i hans arbete. Så lärde han till målare, först under Bergstedts ledning och sedan genom studier vid Tekniska skolan i Stockholm. Redan som barn var han mycket intresserad av att spela. Han skaffade flera instrument: flöjt, klarinett, fiol, gitarr och spelade på dem alla, även litet piano. Musikalitet fanns i rikt mått, men han splittrade sig på för många instrument. Det vart därför ingen musiker av honom.

Däremot hade han större framgång med att måla tavlor. Mycket tidigt började han måla med olja, främst då landskapsmålning. Hans teckningar från barndomen voro också bra.

Med de små resurser som stod honom till handa gjorde han även förträffliga saker.

Genom studierna vid Tekniska skolan fick han den utbildning han sedan kom att få mycket nytta av båda för sina konstnärliga intressen som för sitt yrke.

Jämsides med studierna arbetade han i målaryrket några år i Stockholm och sedan i hemtrakten något år. Men i september 1911 reste han tämligen oförberett med Norska Amerikalinjen till New York. Här mottogs han av sin blivande hustru, Esther Hallgren från Mjölby, som utvandrat tidigare. De bosatte sig i New York och har bott där hela tiden. Det blev några hårda år med tungt arbete. De s.k. "hundåren i Amerika" undgår inte så många. Men lyckan och hälsan stod honom bi och med den framgången.

Han blev egen mästare och kunde nu utnyttja sin konstnärliga utbildning och kunnighet. Det blev mest dekorationsarbeten och finare målning han åtog sig, vilket betalade sig mycket bra. Han köpte eget hus och fick ett gediget och konstnärligt hem.

Under senare år specialiserade han sig på en art av målning, som är just amerikansk. Stora firmor i heminredningsbranschen och även de stora elektriska göra reklam för sina varor genom att uppbygga och inreda, dels hela hem, dels separata rum såsom kök, matrum eller andra rum för demonstration och färgfotografering. Sedan ingå de som illustrationer till artiklar i de stora magasinerna, som tryckas i millionupplagor och spridas över hela världen. När jag bodde i hans hem våren 1947 höll han just på att måla ett kök för General Electric. Det skulle skickas omkring i alla

städer med 100.000 invånare, samtidigt med de illustrerade magasin-  
nen. Just den färgsättning, som gav bästa resultat vid färgfoto-  
grafering, var han förnämsta experten i New York. Det var ett  
arbete, som betalade sig.

Sina konstnärliga intressen utvecklade han genom anslutning till  
målarklubbar och konstnärskretsar. Hans dukar har sin styrka i  
läckra färger och realistisk behandling av motivet. Tyvärr har  
han slutat måla sedan flera år.

Hans hobby har växlat, därför är hans samlingar mångskiftande och  
stora. Särskilt intresse har han för klockor. Han äger omkring  
600 större och mindre klockor, många av ett mycket högt värde.  
Han är också amatörurmakare och reparerar gärna sina vänners kloc-  
kor. I sitt hus har han ett hobbyrum i källaren, fyllt av tusentals  
småverktyg samt många småmaskiner. Så kan han också laga allt  
av apparater och maskiner, som kan förekomma i ett hem.

Under flera år var denna källare en samlingsplats för konstnärer,  
målare, bildhuggare, skulptörer, ingenjörer, advokater, läkare  
och många andra, som ville diskutera dagens händelser, konst,  
politik och allt som rörde sig i tiden. Man gick ned i källaren  
och var välkommen med ett sjungande Halloo och så blev det sång  
och spel till omväxling med diskussion och kritik av målningar  
allt i de mest okonventionella former.

Numera har han slutat sitt yrke och njuter sitt otium som pensionär  
i New York City, där han varit borgare i 45 år.

Han besökte Sverige 1938 - 39. Tiden var olämpligt vald. November  
till mars i vårt land är deprimerande för en New Yorksbo. Vi ha  
så litet sol denna tid. Mycket blev för honom en besvikelse. I det  
gamla fädernehemmet var de äldre boningshusen nedrivna, och så  
många av hans barndomsminnen tedde sig nu helt annorlunda än han  
drömt sig. Han hade tänkt måla, men inspirationen härtill uteblev.  
Han var glad att få återvända till storstaden New York och sin  
lilla fridfulla "småstad" vid 203:e gatan långt i norra stadsdelen  
Bronx. Där känner alla mr Joseph och där har han alltid någon  
som har tid att stå och språka.

En sann historia. En studerande från Tranås var på tillfälligt be-  
sök i New York och skulle uppsöka Joseph, men han hade glömt adres-  
sen. Han kom dock ihåg att det var någon av gatorna på nummer 200.  
Så går han in i ett hus och frågar efter Mr Hedbor. Nej det var  
ju ingen som visste något. Men så sa han Mr Joseph. "Jo honom kände  
de väl, han bor på 203:e gatan nummer 289".

K o m m e r d u i h å g ?

Så slutar min broder Joseph sina upptecknade minnen från Rabbystan. Vi gingo ut att upptäcka den lilla värld, där alla dessa människor - en del stora original - levde sitt torvtiga liv. Dessa för länge sen bortgångna och bortglömda hade alla en gemensam egenskap: de "levde fjärran från framåtskridandets hets i alla dess former". De voro dock en väsentlig del av vår barndoms lyckliga tid, och därför framstå de nu i minnenas ljus som intressanta levnadskonstnärer, värda denna lilla minnesteckning.

Ett tack till dem som beredvilligt lämnat mig behövlige uppgifter främst kyrkoherde Axel Sköld, Frida Blad, Adina Rapp, Selma Bäckman och Oskar Pettersson.